

A Győri Ítéltábla mint harmadfokú bíróság Győrött, a 2019. április 17. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

V É G Z É S T:

A lopás vétsége miatt vádlott neve ellen indított büntetőügyben a Tatabányai Törvényszék 2019. január 17. napján kelt 11.Bf.297/2018/6. számú ítéletét helybenhagyja.

A harmadfokú eljárásban felmerült 8.500,- (nyolcezer-ötszáz) forint büntügyi költséget vádlott neve vádlott köteles megfizetni.

I n d o k o l á s

Az első fokon eljáró Tatabányai Járásbíróság 2018. szeptember 6. napján kihirdetett 28.B.690/2017/19. számú ítéletében vádlott neve vádlottat az ellene lopás vétsége (Btk. 370.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés b/ pont be/ alpont) miatt emelt vád alól felmentette, megállapította, hogy a vádlott elkövette a tulajdon elleni szabálysértést (2012. évi II. törvény 177.§ (1) bekezdés a/ pont I. fordulat), ezért vele szemben 150.000,- Ft pénzbírságot szabott ki. Figyelmeztette a vádlottat, hogy a pénzbírságot meg nem fizetés esetén szabálysértési elzárásra változtatja át, mely során 5.000,-Ft-onként egy napi szabálysértési elzárást kell számítani. A magánfél polgári jogi igényét a törvény egyéb útjára utasította. A gazdasági hivatalnál kezelt bűnjelek lefoglalását megszüntette és kiadni rendelte a vádlottnak, a DNS maradvány megsemmisítését rendelte el. Kötelezte a vádlottat 11.800.- Ft büntügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére súlyosítás végett, az ítélet megváltoztatása, a vádlott bűnösségének a vádbeli cselekményben történő megállapítása és büntetés kiszabása végett.

A Tatabányai Törvényszék mint másodfokú bíróság a 2019. január 17. napján kihirdetett 11.Bf.297/2018/6. számú ítéletével a járásbíróság ítéletét megváltoztatta, vádlott neve vádlott bűnösségét lopás vétségében (Btk. 370.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés b/ pont, be/ alpont) megállapította. Ezért vádlott neve vádlottat, mint többszörös visszaesőt 90 nap elzárásra ítélte. A bíróság rendelkezett arról, hogy az elzárást büntetés-végrehajtási intézetben kell végrehajtani, kötelezte a vádlottat, hogy az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 15 napon belül fizessen meg kártérítés címén magánfél magánfél részére 19.500.-Ft-ot és ezen összegnek 2017. április 21. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamatát és az államnak külön felhívásra 15.000,- Ft eljárási illetéket, míg a magánfél ezt meghaladó polgári jogi igényét egyéb törvényes útra utasítja. Rendelkezett még bűnjelektől, egyebekben pedig az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta azzal, hogy a vádlott lakcíme, személyi igazolványának számát, valamint az egyéb bűnjelek bevételezésének helyét pontosította és helyesbítette.

A törvényszék ítélete ellen a Komárom-Esztergom Megyei Főügyészség jelentett be fellebbezést a vádlott terhére, a kiszabott büntetés súlyosítsa, végrehajtandó szabadságvesztés büntetés és közügyektől eltiltás kiszabása érdekében. Fellebbezése indokolásában rámutatott, hogy álláspontja szerint vádlott neve vádlott érdemtelen arra, hogy a bíróság a törvényi tételkeretektől eltérő, annál lényegesen enyhébb büntetést szabjon ki vele szemben.

Hivatkozott arra, hogy a vádlott többször volt már büntetve, a legutóbbi büntetését a bíróság mint erőszakos többszörös visszaesővel szemben szabta ki, mely elítéléséből 2015. október 7. napján kitöltve szabadult. A fellebbező ügyész felhozta, hogy kétségtelen enyhítő körülmény, hogy a vádlott a sértett hátizsákjából csak a pénzt tulajdonította el, azt a benne lévő okiratokkal együtt a sértettnek visszavitte, ennek a ténynek azonban álláspontja szerint eltúlzott jelentőséget tulajdonított. Kifejtette, hogy ezt a körülményt a büntetés mértékének megállapítása körében kell figyelembe venni és elsősorban a vádlott társadalomra veszélyessége miatt a törvényi keretek között megállapított 1 év 7 hónap 15 nap középértéket megközelítő időtartamú - börtön fokozatú - szabadságvesztés büntetés tarthatja vissza eredményesen a további bűnelkövetéstől a közügyektől eltiltás alkalmazása mellett. Egyebekben az ítélet rendelkezéseit törvényesnek találta, ezért azok helybenhagyására tett indítványt.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.39/2019/1. számú átiratában az ügyész által, a vádlott terhére a kiszabott büntetés súlyosítása végett bejelentett fellebbezést fenntartotta.

Rámutatott, hogy a másodfokú ítélet ellen, a kiszabott büntetés súlyosítása végett bejelentett ügyészi fellebbezés a Be. 615. § (1) bekezdése és a (3) bekezdés b) pontja alapján joghatályos, a felülbírálat körét a Be. 618. § (1) bekezdése határozza meg. Kifejtette, hogy az ügyben első és másodfokon eljáró bíróságok a büntetőeljárás szabályokat a bizonyítási eljárás lefolytatása során maradéktalanul betartották, az első fokon megállapított és másodfokon kiegészített tényállást megalapozottnak tartotta. Kiemelte, hogy a tényállás megállapítása körében az első- és másodfokú bíróság indokolási kötelezettségének eleget tett, a megalapozott tényállásból okszerű a következtetés a vádlott bűnösségére nézve és nem tévedett a másodfokú bíróság, amikor az elkövetett cselekményt bűncselekményként értékelte, s azt helyesen is minősítette.

Álláspontja szerint a büntetés kiszabása során a törvényszék eltúlzott jelentőséget tulajdonított a cselekmény elkövetési értékének, illetőleg a kár részleges megtérülésének, ez utóbbi körülmény enyhítő hatását ugyanis szerinte lényegesen lerontja, hogy a terhelt a táskát „azért vitte vissza, hogy a megtaláló szerepének eljátszásával, a kilétének felfedésével mentő körülményt kreáljon magának”. (Lásd: ítélet 4. oldal hetedik bekezdés.) Hivatkozott arra, hogy az enyhítő körülményekkel szemben ugyanakkor véleménye szerint igen komoly súlyosító hatást kell tulajdonítani a terhelt előéletének: több alkalommal volt büntetve, többszörös és korábban erőszakos többszörös visszaesőként is elítélték, a vele szemben korábban kiszabott büntetések rá nézve semmiféle visszatartó erővel nem bírtak, ezért a törvény teljes szigorának alkalmazását tartotta vele szemben indokoltnak. A büntetés céljának eléréséhez sem a másodfokú ítéletben megállapított büntetés neme, sem annak tartama nem elegendő.

Ennek megfelelően azt indítványozta, hogy a harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság ítéletét a Be. 624. § (1) bekezdése alapján annyiban változtassa meg, hogy a terhelttel szemben szabadságvesztés büntetést szabjon ki, melynek végrehajtási fokozata a Be. 37. § (2) bekezdés b) pontjára figyelemmel börtön, ezen túlmenően a vádlottat a Btk. 61. §-a alapján a közügyek gyakorlásától is határozott időre tiltsa el. Egyebekben a másodfokú ítélet helyben hagyását indítványozta.

A főügyészség képviselője a harmadfokú nyilvános ülésen fenntartotta az átiratban foglaltakat. Rámutatott, hogy a másodfellebbezés - tekintettel az eljárási előzményekre - joghatályos, a felülbírálat terjedelmét a Be. 618. § (1) bekezdése határozza meg. Álláspontja szerint az eljárási

szabályokat az első és másodfokú bíróságok megtartották, a megállapított tényállás is megalapozott, a minősítés is helyes. Előadta, hogy a másodfokú bíróság a büntetéskiszabási körülményeket feltárta, de nem súlyuknak megfelelően értékelte, az irányadó középértéktől indokolatlanul tért el az ügyészség szerint enyhe büntetés kiszabásával. A súlyosító körülmények nyomatékát hangsúlyozva rámutatott, hogy nem indokolt vádlott neve vádlottal szemben a középérték alatti büntetés kiszabása.

A védő a harmadfokú nyilvános ülésen tartott perbeszédében egyetértett a főügyészséggel abban, hogy a bíróság megalapozott tényállást állapított meg, mely alapján okszerűen következtetett vádlott neve vádlott bűnösségére és a cselekményének a minősítése is törvényes. Amellett érvelt, hogy a másodfokú bíróság által kiszabott büntetés a büntetési célok figyelembe vételével úgy került kiszabásra, hogy az igazodik a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez, valamint az egyéb enyhítő és súlyosító körülményekhez. Rámutatott, hogy a Tatabányai Törvényszék maradéktalanul feltárta a súlyosító körülményeket, az enyhítő körülmények sorát pedig azzal kérte kiegészíteni, hogy nyomatékos enyhítő körülmény alacsony kárérték. Felhozta azt a körülményt is, hogy a vádlott - bár korábban valóban több alkalommal volt már büntetve - 2015 év óta más bűncselekményt nem követett el, stabil állandó munkahellyel és jövedelemmel rendelkezik.

Mindezekre figyelemmel a törvényszék ítéletének helybenhagyását indítványozta.

vádlott neve vádlott utolsó szó jogán megbánásának adott hangot, beismerve, hogy hibát követett el. Előadta, hogy rendszeresen dolgozik és nem szeretne gyermekeitől elválni.

Tekintettel arra, hogy a másodfokon eljáró Tatabányai Törvényszék - az elsőfokú bíróság által lopás vétsége vádja alól felmentett vádlott neve vádlottat bűnösnek mondta ki lopás vétségében (Btk. 370.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés b/ pont, be/ alpont), a Be. 615. § (1) bekezdése, illetve a (3) bekezdés b) pontja alapján megnyílt a joghatályos másodfellebbezés lehetősége. Mindezek alapján az ítélőtábla mint harmadfokú bíróság a Be. 618. § (1) bekezdésre figyelemmel a fellebbezéssel támadott másodfokú ítéletet valamint az első- és másodfokú bíróság eljárását is a Be. 620. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülésen bírálta felül.

felülbírálat során vizsgálta az ítélőtábla, hogy az eljáró bíróságok megtartották-e az eljárási szabályokat, és azt is, hogy megalapozott-e a másodfokú bíróság ítélete. Az elsőfokú bíróság az eljárási törvény betartásával végezte el a bizonyítást, hallgatta ki a vádlottat, a tanúkat, ismertette a releváns okiratokat, az eljárásban részt vevő felek jogainak biztosítása mellett az ügy ténybeli és jogi megítéléséhez szükséges valamennyi bizonyítékot a bizonyítás anyagává tette. Ezt követően a másodfokú bíróság is maradéktalanul betartotta a büntető perrendtartás szabályait, és a törvényesen lefolytatott eljárása eredményeként helytállóan rögzítette, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat megtartotta, az általa lefolytatott bizonyítás törvényes volt, az általa megállapított tényállás a beszerzett bizonyítékokkal összeegyeztethető, a bizonyítás anyagának megfelel. Ennélfogva az ítélőtábla sem az elsőfokú, sem a másodfokú bíróság eljárásában nem észlelt olyan eljárási hibát, hiányosságot, amely az érdemi felülbírálat akadályát képezhette volna.

A harmadfokú bíróság a Be. 619. § (1) bekezdése alapján a határozatát arra a tényállásra alapítja, amely alapján a másodfokú bíróság az ítéletét meghozta, kivéve, ha a másodfokú bíróság ítélete a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntés tekintetében megalapozatlan.

A másodfokú bíróság határozatának alapját képező tényállás teljes mértékben megalapozott volt, így a Be. 619. § (1) bekezdése értelmében a harmadfokú bíróság a határozatát e tényállásra alapította.

A Be. 619. § (4) bekezdése értelmében <https://uj.jogtar.hu/> ha a fellebbezést kizárólag a 615. § (3) bekezdés b) pontja vagy a 615. § (4) bekezdése alapján jelentették be, továbbá a fellebbezéssel nem érintett bűncselekmény tekintetében a harmadfokú bíróság nem vizsgálja a másodfokú bíróság ítéletének megalapozottságát és a határozatát a másodfokú bíróság által alapul vett tényállásra alapítja.

A Be. 615. § (3) bekezdés b) pontja szerint a fellebbezés sérelmezheti kizárólag a másodfokú bíróság ítéletének azon rendelkezését vagy részét, amelyet az elsőfokú bíróság ítéletének az ellentétes döntéssel összefüggő felülbírálata eredményezett.

A Be. 617. § kimondja, hogy a harmadfokú bírósági eljárásban a másodfokú bírósági eljárásra vonatkozó rendelkezéseket az e Részben foglalt eltérésekkel kell értelemszerűen alkalmazni. Így irányadó a Be. 583. § (3) bekezdés a) pontjában írt - korlátozott felülbírálat lehetőségét biztosító - rendelkezés is, mely szerint fellebbezésnek van helye kizárólag a kiszabott büntetés vagy az alkalmazott intézkedés neme és mértéke vagy tartama ellen is.

A fenti törvényi rendelkezések által meghatározott keretek között vizsgálta az ítélőtábla az ügyész súlyosítást célzó másodfellebbezését, mely alappal nem foghatott helyt.

vádlott neve vádlott bűnösségére vont következtetés a harmadfokú bíróság az irányadó és nem támadható tényállása alapján okszerű, a cselekmény minősítése törvényes.

A büntetéskiszabási tényezőket a másodfokú bíróság túlnyomórészt feltárta és súlyuknak megfelelően értékelte. További nyomatékos enyhítő körülményként kell ezeken felül értékelni az alacsony elkövetési értéket, valamint a vádlott elkövetés utáni magatartását, mely a kár részbeni megtérítésén túlmutat annyiban, hogy a bűncselekmény egyéb hátrányos következményei nem érintették a sértettet, mivel iratainak pótlása - részben a vádlott magatartása miatt - nem volt szükséges.

A törvényszék, mint másodfokú bíróság a Btk. 79.§-a szerinti büntetés célját és a Btk. 80.§ (1) bekezdése szerinti büntetéskiszabási elveket figyelembe véve, különösen a bűncselekmény kisebb tárgyi súlyára, a nyomatékkal értékelve a kár részbeni megtérülését a Btk. 33.§ (4) bekezdése alapján lehetőséget látott arra, hogy vádlott neve vádlottal szemben szabadságvesztés helyett enyhébb büntetést alkalmazzon és azért a Btk. 46.§ (1) bekezdése alapján elzárásra ítélte, annak tartamát pedig a maximális 90 napban határozta meg a vádlott büntetett előéletére figyelemmel. A Btk. 46.§ (2) bekezdése alapján rendelkezett arról, hogy az elzárást büntetés-végrehajtási intézetben kell végrehajtani.

Az ítélőtábla újra áttekintve a büntetéskiszabási körülményeket - megvizsgálva a fellebbezés indokolásában írtakat is - megállapította, hogy a büntetéskiszabási körülmények tényleges súlya alapján a törvényszék által alkalmazott tényleges szabadságelvonással járó elzárás büntetés maximum tartamban történő alkalmazása szükséges, de egyben elégséges is a Btk. 79. § és 80. §-aiban foglalt büntetési célok és büntetéskiszabási elvek elérésére, súlyosabb büntetés a büntetési célokon túlmenő hátrányt jelentene, az így kiszabott büntetés nem eltúlzottan enyhe, így annak nagyobb mértékű súlyosítása nem indokolt.

A másodfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései is helyesek, ezért azokat a harmadfokú bíróság határozata nem érintette.

Mindezekre figyelemmel az ítélet tábla a másodfokú ítéletét a Be. 623. § alapján helybenhagyta.

A harmadfokú eljárásban a kirendelt védői díjjal felmerült bűnügyi költség viseléséről szóló rendelkezés a Be. 574. § (1) bekezdésén és a Be. 617.§-ra tekintettel a Be. 613.§ (1) bekezdésén alapszik.

Győr, 2019. április 17. napján

Szalai dr. Joánovits Krisztina sk.
előadó bír. Péntek László sk. a
tanács elnöke. Csák Csilla sk. bír.

Ezzel a végzéssel a Tatabányai Törvényszék 2019. január 17. napján kihirdetett 11.Bf.297/2018/6. számú ítélete 2019. április 17. napján jogerőre emelkedett.

Dr. Péntek László sk.
a tanács elnöke